

Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Σε κάποιο γεύμα ο Μέγας Ναπολέων, αφηγηόμενος μιά παλιά στρατιωτική του υποχρέωση, ανέφερε λεπτομερώς τους αριθμούς όλων των ταγμάτων που είχαν λάβει μέρος σ' αυτήν. Η κυρία Μπερτάν τότε, παραξενευθείσα με την καταπληκτική μνήμη του, έκδοξε τον Αυτοκράτορα και τον ερώτησε πώς ήταν δυνατόν, ύστερ' από τόσα χρόνια, να θυμάται όλους αυτούς τους αριθμούς. — Πώς, κυρία μου! απήντησεν ο Ναπολέων. Άγνοείτε λοιπόν ότι είναι έρως της δεν λησμονεί ποτέ πώς ονομάζοντο οι παλιές του φίλες;...

ενός τετάρτου της θώρας, από τον Πύργο, διέταξε τους διαλεχτούς του να μείνουν κρυμμένοι σε μιά χαράδα και όταν άκουσουν έκρηξη να πεταχτούν έξω με γυνιά τ'απαδιά. Έπειτα, αφού τους εύλόγησε, εφόρτωσε στους ώμους έσσοάρων γυναικών την μπαρούτη και μερικά εργαλεία κι έφυγε μαζί τους για τον Πύργο. Περσμένη μεσάνυχτα. Οι Τούρκοι ομαζέταναν. Ο Σαμουήλ δέ βρήκε πολλή δυσκολία ν' άνοιξη στο τείχος μιά κατάλληλη τρύπα, να βάλη μέσα τη μπαρούτη κι ένα μακρύ φυτίλι, να τ' ανάψει και ν' άπομακρυνθή. Σε λίγα λεπτά το φοβερό πυροτέχνημα εφώτισε τ' σκοτάδια της νύχτας. Άλαλάζοντες, οι Σουλιάτες πετάχτηκαν από τη χαράδρα, σφάζοντες όσους Τούρκους δεν είχε συνιπάρει ή φωτιά. Οι Τούρκοι των άλλων πύργων έντρομοι από τον κρότο, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, άρρηναν τους πύργους κι έφρουραν με ασθένδι. Πίσω οι Σουλιάτες τους έτουφεκίζαν ή τους έκοβαν με τ'αγατάνια, ενώ ή Σουλιάτικος έμπαναν μέσα κι εγείριαν τ'ακακιά τους με τρούφα και πολυμορφία.

Έκατόν έξηντα Τούρκοι σκοτώθηκαν στον αίφνηδισμό έκεινο. Όταν τ'αθλιβέρτα μαντάτα έφταναν στα Γιάννενα ο Άλλης εφρούραζε και διέταξε γενική έκστρατεία για ν'α τελείωση πιά με τους Σουλιάτες. Δεκαπέντε χιλιάδες ήταν οι έκστρατευόντασε, Τουρκάλβανοι, φανατικοί και άγριοι. Μπροστά στο χειμαρρό έκεινο οι Σουλιάτες άναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, αφού μάλιστα έδωσαν την όχηρη θεία Άβραχίμ. Τότε πιά και ο Σαμουήλ με τ'α λίγα καλλήκρια του κλείστηκε στο χωριό Κοχύκι και από εκεί πολέμησε το λυσσαλέο έχθρο. Ήταν μιά υπεράνθρωπη άντιστάσις. Ο Σαμουήλ ούτε στιγμή δεν άποταφριότανε, αλλά και έτρωγε και κοιμόταν πίσω από τις πολέμιους.

Ηρ)ε ο χειμώνας βαρύς, με βουνά τ'α χρόνια. Οι Τούρκοι άναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία, αλλά και οι Σουλιάται υπέφεραν τότε από μεγάλες στερήσεις. Ο Άλλης εφρότεινε να τού παραδώσουν τον άρχηγό των Φώτο Τζαβέλα. και αυτός, όχι μόνο να μη τού ένοχλήση πιά, αλλά και να τού βοηθήση στη δυστυχία του. Με θαυμαστή αυτοθυσία ο Φώτος δέχεται να πάη στον Τύραννο. Πριν όμως βγίη από το Σούλι γερμίζει το πατρικό του σπύτι, λέγοντας: — Στο σπύτι των Τζαβελιάνων δεν πρόπει να πατήση Τούρκος!.. Πηγαίνει στα Γιάννενα και παρουσιάζεται στον Άλλη, ο όποιος όμως, τόν περιποιείται με ύστεροβουλία να τον χορηγοποιήση για την τελειωτική έξόντωσι των συμπλακωτών των. Ο Φώτος υποκρίνεται ότι δέχεται να πάη στο Σούλι και να πείση τους συμπατριώτες του να υποκύψουν. Και όταν βρίσκεται πάλι έκει, τόν δέχονται με άνοιχτη άγκαλιά, και αυτός τούς μιλεί για την έλευθερία και την Πατρίδα. ***

Τέλος, ο Άλλης εφρότεινε στους Σουλιάτες συνθηκολόγησι: Να έγκαταλείψουν τ'α χωριά τους και ν'α έγκατασταθούν σε όλοιο μέρος του πασσαλιού του ήθελαν. Οι Σουλιάτες, τσακισμένοι πιά από το μακροχρόνιο πόλεμο, μη βλέποντες έλπίδα σωτηρίας, δέχτηκαν, και διάλεξαν να πάνε άλλοι στο Ζαλόγγο και άλλοι στο Βουγαράκι, και μόνο οι Τζαβέλασι: στην Παρά. Ο δυστυχισμένος ο Σαμουήλ έτρεξε δω και εκεί. έξορκίζοντας όλους να μην πιστευσουν τις προτάσεις του Τυράννου: «Μην άρίνετε το Σούλι, τούς έλεγε. Ο Άλλης είναι δόλιος! Γρυσίει να σ'α βγάλλη με προδοσία!» Άλλ' έκείνοι δεν τόν άκουσαν πιά. Και ο Σαμουήλ απεφάσισε να μείνη μόνος, με τούς λίγους συντρόφους του, άπέρριψε τις προτάσεις του μισητού Άλλη, και κλείστηκε στο Κοχύκι, όπου υπήρχε και ή πυριτιδαποθήκη. Τόν τιτανικό άγώνα που κράτησε εκεί μέσα ο έμπνευσμένος καλόγρος, μόνο ή Μούσα του Ποιητού μπόρεσε άδια να τον περιγράψη. Και όπως ήθεσε στη Σουλιάτικη γη ο Σαμουήλ, σαν άγγελο Κυρίου, έτσι ξαναγύρισε στους οθρανοί της Δόξας: Μέσα σ' ένα φλογερό σύννεφο που νινάχησε στον άέρα από την πυριτιδαποθήκη. Ο Σαμουήλ είχε βάλει ο ίδιος φωτιά με τη λαμάδα της στερηής του λειτουργίας, συνεπαίροντας στον όλεθρο και πολλούς Τούρκους.

Η «τελευταία κρήσις» είχε συντελεσθεί!...

Ο τραγικός έπιλογός της ιστορίας αυτής είναι ή έξόντωσις των Σουλιατών από το δόλιο Άλλη Πασά. Τότε συνέβη και ο περίφημος «Χορός του Ζαλόγγου» που τόν ύμνησε ο Βύρων και ο Σολωμός.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιήματα με τό... ζυγι !

Ο Βιεννέζος ποιητής του λήξαντος αιώνας Σωτέρ, συνήθιζε ν'α γράφη τούς στίχους του πάντοτε μέσα στα διάφορα ονόμαγευεία που σύνταζε, κ' έπάνω στους καταλόγους των φαγητών. Ήταν πολύ ιδιότροπος άνθρωπος και ζούσε σχεδόν σαν τόν άρχαιο Ιογιένη. Όταν κοιμόθηκε κάποτε από τ'ο σπύτι πούμενε σ' ένα άλλο, όλο το μικροκόσμιο συνίστατο σε μιά βουρζουσα παπουτσιών και στήν... πίπα του! Κατά τόν θάνατό του, που συνέβη κατά τ'ο 1854, δεν άφηκε άπολύτως τίποτε... Τ'α ποιήματά του, γραμμένα σε άναριθμητους καταλόγους φαγητών, τ'α είχε πωλήσει λίγες ήμέρες πριν πεθάνει σ' ένα τυροτάλλη με τό... ζυγι... ως χάρτη περιτυλίχοντες!

***

Στίχοι που μυρίζουν σκορδίλλας

Σε μιά δεξίωσι, που δινόταν κάποτε στον πύργο του Ζαίν-Γρακιέν, είχε προκηχθεί κι' ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Γουσταύος Φλωμπέ, ο όποιος συνοδεύονταν αυτό τ'ο βράδι κι' από ένα νεαρό ποιητή, τόν Ίούλιο Μπουγιέ, που είχε φθάσει στο Παρίσι από τ'η Νορμανδία, όπου ήταν άπηρέτης σ' ένα μαγαζι πωλήσεως σκόδων! Μόλις μπήκε στη σάλα των δεξιόωτων ο Φλωμπέ με τόν Νορμανδό ποιητή, ο Ζαίν-Μπέβ, που παρευρισκόταν κι' αυτός έκει, μόλις έμαθε τ'ονομα τού ποιητού Μπουγιέ, πλησίασε την οικοδέσποινα και τής έλεπε κρυφά σ'αυτή: —

- Αυτός είναι ο ποιητής Μπουγιέ. Άλλοίμονό μας αν άρχιση να μ'ας άπαγγείλη κανένα ποιήμα του!..
- Γιατί; Τόν ερώτησε έκπληκτη ή οικοδέσποινα.
- Γιατί οι στίχοι του μυρίζουν... σκορδίλλας!..

***

Πώς γίνεται κανείς πλούσιος;...

Αυτό τ'ο ερώτημα όπέβαλε τελευταίως ένα Άμερικανικό περιοδικό στους άναγνώστες του. Άπό τ'ας άπαντησείσι που τού εστάλησαν παραλαμβάνοντας μερικές, προερχόμενες από έκείνους που κατ'εφθωσαν από φτωχό να γίνουν όχι μονάχα πλούσιοι αλλά έκατομμυριούχοι. Πρώτος και καλλίτερος έλαβε τ'ο λόγο ο γνωστός «Βασίλειος των πετρελαίων» Τζών Ρόκφελλε. — «Έξυπνοόσα πολύ ένωρίς σ' αλη μου τ'η ζωή-άπήνησε ο Ρόκφελλε— και κατάρθωνα πάντοτε να συνδυάζω την τύχη μου με την ιδιοφυία μου!» Ο Άστορ, ο μεγαλειότερος ιδιοκτήτης άκινήτων τής Ν. Υόρκης, έδωσε την έξής άπάντησι: — «Να δισσοιτείτε στα οίονπνευματώδη ποτά και ν' άποφραίνετε να δημιουργείτε χρέη!» Ο ρώσος Σαϊντς, ο φιλαργυρότερος των δισεκατομμυριούχων, συνέστησε την οικονομίαν: — «Όλοι, έλιπε, γνωρίζουν να κερδίσουν ένα δολλάριο, αλλά πολύ λίγοι είναι έκείνοι που έξουν να τ'ο διαφυλάξουν». Ο βαθύπλουτος Πιλιςμυογκ έδωσε μια πολύ άπλη και χαρκτηριστική άπάντησι: — «Το να γίνη κανείς πλούσιος, έλιπε, δεν είναι δυσκολότερο από τ'ο να γίνη...παχός! Μόνον χρειάζεται θέλησις και προδιάθεσις!»

***

Ένας τραγικός γάμος

Εις την Νάντην τής Γαλλίας προό λίγων ήμερών γίνονταν ένας γάμος, στο έσοχικό σπύτι, ενός γεωροκτηματίου όνόματι Λουδοβίκου Μπερέλ. Λίγες στιγμές μετά την προσέλευση των προσκεκλημένων και την τέλεση του μυστηρίου, έξεβραγή άξαφνα, σφοδρατάτη καιταιρίς. Βροχή ραγδατιάτη άρχισε να πέφτη συνοδευόμενη από ισχυρό άνεμο. Ταυτοχρόνως ή στέγη του σπιτιού κατέπεσε και πλείστοι εκ των προσκεκλημένων καταπλακώθησαν από τ'α έρείπια!.. Τέσσερες φρονεούθησαν και έννα έτραυματίσθησαν βαρεία μεταξύ των όποιων και ο γαμπρός. Η χαριτωμένη σύμβια του, με τόν πρώτο κρότο που άκούστηκε, είχε προλάβει να βγίη έξω με τ'η γυμνική της τουαλέτα, έγκαταλείπονσα τόν άντρα της από την πρώτη στιγμή τού γάμου της, χάριν του... ίδιου σαρκίου της. Τ'ο έναστικο τής αυτοσυτηρήσεως βλέπετε!...